

סיפור משפחת נסים ע"י שלמה

בתחילת המלחמה, כשהאיטלקים שלטו בוולוס, המצב היה סביר. ידענו על המלחמה, אבל עדיין לא הרגשנו אותה. חיינו בוולוס לצד האוכלוסייה הנוצרית, שמאז ומתמיד התקיימו בינינו לבינם חיים שלווים ומכבדים.

השינוי האמתית החל כשהגרמנים נכנסו לעיר. אז קיבלנו הוראה מהרב פסח לברוך לכפרים שעל ההר בחצי האי פיליון.

אנחנו עלינו לאנאוולוס.

אני זוכר שעלינו עם עגלת עצים שהובילו הכפריים אל ההר למעלה, ואנחנו עליה. כדי להסתיר אותנו מהגרמנים, הניחו עלינו עצים, ומתחתיהם שכבנו עד שהגענו לאנאוולוס.

הלכנו לכנסייה בכפר ושם קיבלנו תעודות של נוצרים, וחיינו בתוך צריף קטן: אני, שתי אחיותיי רחל ושולה, אמי רבקה ואבי אהרון.

חיינו התקיימו בדוחק. התפרנסנו מתפירה- בנות המשפחה היו תופרות בגדים, וילונות, שמלות, מתקנות בדים... בעל הצריף היה מוכר את התוצרת של עבודתן בשוק בוולוס, ואת הכסף היה מעביר אלינו.

אני עבדתי במפעל הממתקים שהיה בוולוס על מנת שנוכל לקנות מצרכים לבית. כל יום הייתי יורד לעיר ברגל ועובד (ילד בן 10), ובכל סוף שבוע הייתי מקבל משכורת בדרכמות, ואת הכסף הייתי מביא לאבי או לאמי.

יום יום הרגשנו את הלחץ הגובר על העיר. יום אחד הודיע לי מנהל המפעל היווני כי המפעל נסגר משום שאין אספקת קמח וסוכר לעיר, דבר שלא מאפשר את המשך ייצור הממתקים,